

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Grimmove, br\bratri Grimm - O zlaté huse.pdb

PDB Name: O zlaté huse
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 27.10.2002
Modification Date: 27.10.2002
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

O zlaté huse

Wilhelm a Jacob Grimmové

Přeložila a souhlas s publikací dala Jitka Janečková
Zdroj <http://www.pohadky.org/index.html>

Byl jednou jeden muž a ten měl tři syny. Tomu nejmladšímu říkali hloupý Honza a byl odstrkován a často vysmíván, při každé příležitosti jej od všeho odháněli. Jednou se událo, že ten nejstarší chtěl jít do lesa kácet dřevo, dříve než odešel, dala mu matka chutný jemný smaženec a láhev vína, aby neměl hlad a žízeň. A když se vydal na cestu, potkal starého šedivého mužíčka, který mu popřál dobrého dne a řekl:

"Dej mi prosím z ranečku kousek koláče a napít doušek vína, jsem velmi hladový a žíznivý."

Ale chytrý syn odpověděl: "Dám-li ti svůj koláč a svoje víno, pak sám nebudu mít nic, táhni svou cestou!" Nechal staříka stát a sám šel pryč. Ale jenom začal strom kácet, netrvalo dlouho, sekera mu sklouzla a zranila ho na ruce. Musel se tedy vrátit domů a netušil, že to neštěstí na něj šedivý mužíček seslal.

Poté šel do lesa prostřední syn, matka mu zase dala jako nejstaršímu smaženec a láhev vína. Potkal opět cestou staříka, ten mu popřál a požádal ho:

"Dej mi prosím z ranečku kousek koláče a napít doušek vína, jsem velmi hladový a žíznivý."

Ale i druhý syn pravil rozhořčeně: "Dám-li ti svůj koláč a svoje víno, pak sám nebudu mít nic, táhni svou cestou!" Nechal staříka stát a sám šel pryč. Trest na sebe nedal dlouho čekat, jenom začal strom kácet, sekera mu sklouzla a zranila ho na noze. Musel se tedy také vrátit domů.

Tu řekl hloupý Honza: "Otče, nechejte mne jednou jít na dřevo"

Ale otec mu odpověděl: "Tvoji bratři při té práci ke škodě přišli, pusť z to hlavy, vždyť to neumíš."

Ale hloupý Honza tak dlouho prosil, až mu otec pravil, ať jde spánembohem, až se i jemu něco stane, snad pak zmoudří. Matka mu z popela a vody upekla koláč, dala mu láhev kyselého piva. Když byl Honza do lesa přišel, taky potkal šedivého staříka:

"Dej mi prosím z ranečku kousek koláče a napít doušek z tvé láhve, jsem velmi hladový a žíznivý."

Hloupý Honza odpověděl: "Já mám ale jen popelový koláč a kyselé pivo, jestli ti to přijde k chuti, tak posedíme, pojíme a popijeme."

Tak se posadili, a když hloupý Honza otevřel svůj raneček, byl uvnitř chutný smaženec a v láhvi výborné víno. Pojedli, popili a pak stařík pravil:

"Protože máš tak dobré srdce a měl si se mnou slitování, chci ti ke štěstí pomoci. Podívej se tady na ten starý strom, setni ho a v jeho kořenech něco nalezněš." A pak stařík zmizel.

Honze ten strom porazil, a když padnul k zemi, našel v jeho kořenech husu, která měla peří ze zlata. Vytáhl ji a šel do hospody, kde chtěl přenocovat. Hostinský měl tři dcery, které koukaly na husu a byly velmi zvědavé, co je to za podivuhodného ptáka; a chtěla jedna každá z nich zlaté pírkó mít. A když v jeden okamžik hloupý Honza na chvíli odešel ven, popadla nejstarší dcera husu za křídlo, že si pírkó vytáhne. Ale prst i celá dlaň jí zůstaly na huse přilepeny.

Brzy se tam objevila prostřední dcera a taky na nic jiného nemyslíla, než na zlaté pírkó, ale sotva se své starší sestry dotkla, zůstala k ní pevně přilepena. Konečně se sem přikradla i ta nejmladší dcera se stejnou myšlenkou, a když ji sestry byly varovaly, ať se nedotýká, tu si pomyslíla, že jí pírkó nepřejí; ale sotva se byla sestry dotkla, zůstala i ona přilepena. Tak ty chtivé dívky musely strávit noc s husou.

Ráno popadl hloupý Honza husu do ruky a děvčat, která k ní přilepena byla, si nevšímal. Ony musely za ním utíkat, doprava doleva poskakovat, kam ho nohy nesly. Cestou mezi poli potkali faráře; ten, když ten průvod uviděl, volal:

"Styďte se, dívky nehodné! Tak za mladým hochem utíkat, copak se to sluší?"

Farář popadl tu nejmladší a chtěl ji odtáhnout, ale sotva se jí dotknul, také se přilepil a musel s nimi utíkat. Za nedlouho potkali kostelníka a ten, když faráře viděl, jak běží kdoví kam, zavolal:

"Ei, pane faráři, kampak tak rychle? Nezapomeňte, že máme dneska dítě křtít."

Běžel za farářem a popadl ho za límec, ale zůstal také přilepen. Když tak těch pět poslušně za Honzu klusalo, potkali dva sedláky, jak šli z pole s motykami. Tu na ně farář zavolal, ať jemu a kostelníkovi pomohou. Ale když se sedláci kostelníka dotknuli, zůstali také přilepeni, a tak jich bylo už sedm, co museli hloupého Honzu a jeho zlatou husu kdovíkam následovat.

Honze přišel do velkého města, kde panoval král a ten měl dceru, která šíleně smutná byla, nikdo ji rozesmát neuměl. Tu dal král rozhlásit, že kdo ji rozesměje, za ženu ji dostane. Když to hloupý Honza slyšel, vydal se s husou a tím průvodem ke královské dceři, ta když viděla těch sedm lidí jednoho za druhým upalovat, začala se hlasitě smát, že přestat nemohla.

Hloupý Honza tedy žádal princeznu za ženu, ale králi se takový zeť nezamlouval, a tak hledal výmluvy. Nakonec Honzovi řekl, že musí takového muže přivést, který sklep plný vína vypije. Hloupý Honza si na mužíka, co mu byl i prve pomohl, pomyslíl a šel do lesa na to místo, kde se byli setkali. Na tom poraženém stromě uviděl sedět člověka s rozmrzelým obličejem. A tak se ho Honza zeptal, co že ho trápí a muž mu odpověděl:

"Ale, mám velkou žízeň a nemohu ji uhasit, studenou vodu nesnáším a sud s vínem jsem už vyprázdnil, ale co je to taková kapka pro mne?"

"To ti mohu lehce pomoci, řekl Honza: "pojd' se mnou a žízeň uhasíš."

Zavedl ho do královského sklepa a muž se postavil před obrovský sud a pil a pil a dříve než skončil den, byl sklep prázdný.

Hloupý Honza předstoupil před krále a princeznu za ženu žádal, ale král se ošíval, že takový prost'áček by měl jeho dceru dostat, a zase si podmínku dal, že napřed musí muže přivést, který celou horu chleba sní. Honza neváhal a na to známé místo šel a muže tam sedět uviděl. Ten si právě svoje tělo pevně řemenem obtahoval. A na Honzovo otázení odpověděl:

"Plnou pec chleba jsem snědl, ale mám hlad stále větší, tak si svůj prázdný žaludek stahuji, jinak bych hlady umřel"

Tu mu hloupý Honza pravil, ať s ním jde, že ho nasytí. A přivedl ho na královský dvůr, kde zatím nechal král z celé země mouku svěsti a před Honzou vyrostla hora z chleba. Ale ten muž se před tu horu postavil a začal jíst; dříve než den u konce byl, po té hoře nebylo ani památky.

Tu hloupý Honza potřetí před krále předstoupil a princeznu žádal, ale král si zase vytáčku vymyslel, prý ať si Honza pro princeznu v lodi, co po vodě i zemi plout umí, přijede. Tak hloupý Honza běžel zase do lesa a tam našel onoho šedivého staříka, která mu pravil, že on to byl, kdo víno pil a chleba jedl, a že ještě jednou mu pomůže za to, že on k němu tak laskavý byl.

Daroval Honzovi tu zázračnou loď a král mu již déle nemohl princeznu upírat. A byla velká svatba; a po králově smrti zdědil království hloupý Honza a dlouhý čas v něm spokojeně žil se svou ženou.